

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Friskyttten eller Troldkuglen.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Jordan, 1876

Fysiske størrelse | Physical extent:

11 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Sijlyttan.
1876.

59. - 204.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021305481

1850

Friskytten eller Troldefuglen.

(Sej rækker, Syo gjækker!)

Priis   Dre.

Kjøbenhavn.

Saaes hos **C. D. Jordan**, Ny Adelgade 5.

Trykt hos Carl Lund.

1876.

Ergebnisse

Ergebnisse

1870

Der var Fuglestydning i den store Skovegn ved Segeberg i Holsten, men Jægeren Max, der ellers var en hypperlig Skytte, forseilede i flere Skud at træffe Fuglen, medens en ringe Bondesøn tog den udsatte Pris for det bedste Skud hjem.

Mørk og forstemt forlod Max Skydepladsen, hvor man jublede fordi Bonden havde været bedre Skytte end Førsteren Kunos Jæger, og begav sig dybt ind i Skovens Dykning, hvor han satte sig ned paa Stubben af et omhugget Træ og grublede over sit usædvanlige Uheld.

„Smorgen,“ talte han ved sig selv, „kommer Hertugen, og jeg skulde da gjøre det Prøvestud, som kan forstaffe mig Rettigheden til engang at erholde den Post, som min Foresatte, Førsteren, nu beklæder, og hvad, der er mig endnu kjærere og udgjør mit Livs Lykke, ægte min Elskede, Førsterens Datter, Agathe. — Hvad skal jeg dog gjøre, for at gjøre et sikkert Skud. Jeg troer, at Nogen maa have forhexet min Haand, saa den bestandig feiler.“

„Det troer jeg ogsaa,“ lød nu en Stemme

bag ham, det var en anden af Førsterens Bægere, Caspar, der tiltalte ham.

„Du her,“ sagde Max vranten, fordi han blev forstyrret i sine Grublerier.

„Maaskee til dit Vel, Max,“ svarede Caspar. „Du spurgte, hvad Du skulde gjøre for imorgen at træffe det Maal, der skal gjøre Dig til Arving af vor Førsters Embede? Jeg troer, jeg veed hvad Du skal gjøre. Her seer Du en Blyfugle, der rigtignok indeholder nogle usædvanlige Ingredienser, med den vil Du sikkert træffe ethvert Maal Du sigter efter.“

„Naar Du troer det, Caspar, saa lad mig erholde den til Prøveskydningen.“

„Saa maatte jeg være en god Tosse,“ mumlede Caspar ved sig selv, „saa var Du vis paa Førsterpladsen.“ Men høit sagde han: „Du kan faae flere af den Slags, men prøv denne nu,“ tilspøiede han, idet han trak ham hen til en aaben Plads i Skoven. „Der seer Du en stor Orn oppe i Luften, skyd efter den.“

„Er Du taabelig, Caspar,“ svarede Max. „Du saae jo, at jeg ikke kunde træffe Fuglen paa Fuglestangen, og nu skulde jeg kunde træffe det sorte Punkt, der høit oppe i Luften.“

„Det var min Skyld,“ mumlede Caspar, men høit sagde han: „gjør engang Prøven.“

Bantro ladede Max sin Bøsse med Kuglen, som Caspar gav ham, affyrede næsten skødesløst Skudet, og et Dieblik efter faldt der en stor Orn, som han havde skudt, ned for hans Fødder.

Bestyrtet tog Max den op, men Caspar

sagde: „seer Du nu, Max, at den Kugle traf sit Maal.“

„Det seer jeg,“ svarede Max, „har Du flere af den Slags at overlade mig, saa var jeg sikker paa min Elstedes Haand,“

„Den skal aldrig blive din, fordi hun har forsmaaet mig,“ mumlede Caspar. Men høit sagde han: „jeg har ingen flere, men kan skaffe Dig flere Stykker, skjøndt der er lidt Besvær ved det, og Du maa hjælpe til.“

„Hvorledes forstaaer jeg det?“ spurgte Max.

„Ja, seer Du, det er Troldfugler,“ svarede Caspar. „De kunne kun støbes i Midnatten fra Klokken Tolv til Et, og det kun naar det er Fuldmaane paa samme Tid. Du er et sandt Pylkens Barn, thi netop inat er det Fuldmaane.“

„Men er der intet Syndefuldt derved?“ spurgte Max ængstelig.

„Om nu saa var, hvad vilde det sige, naar Du derved erholdt din Elstedes Haand. Du kan sikkre Dig mod den Ondes Nærmelse, og tvinge ham til at lade Dig opnaae dit Ønske.“

„Nei, aldrig vil jeg have Omgang med Menneskenes Forsører.“

„Da skal jeg gjøre det for Dig, medens Du er fri for Sagen,“ sagde Caspar. „Indfind Dig i Nat i Skoven paa den Plet i Dybet, der kaldes Ulvesvælget.“

„Ulvesvælget, hvor man siger, at Skovaaender og Spøgelse tumle sig i Midnattens Stund?“

„Børnesnak og Ammestuefortællinger, Fostre af Indbildningskraften. — Men lad være, jeg har seet, at Sægeren Nikolai har gode Dine til Som-

fru Agathe, det er en smuk Karl, Førsteren kan godt lide ham, han er en udmærket Skytte; naar Du forfeiler Maalet, kan han maaskee træffe det, og det vil være en god Anbefaling til at blive hans Svigersøn."

"Ha, Du marttrer mig med din Tale," svarede Max. "Nicolai skulde ægte Agathe, nei aldrig. Jeg er Klokken tolv i Ulvesvælget."

"Det kan jeg lide; fat Mod, Max, og Du vil blive Agathes Mand! — og sikker paa at falde i Samiels, den onde Aands Klør," mumlede han halv hørligt.

"Du taler om Samiel, hvem er det?"

"Det er en Mand, der kan være os behjælpelig med vor Auglestøbning inat. — Men nu forlader jeg Dig, vær bestemt efter Midnat paa vort aftalte Sted."

En Time før Midnat var Caspar allerede slyskelfat med at slaae en Kreds af Dødningsbeen og Dødningshoveder om sig paa det Sted i Skoven, der kaldtes Ulvesvælget. Det var en uhyggelig Plads omgivet af mørke Grantræer og høje Fjelde. Maanen skinnede høit oppe paa Himlen, men man saa Skyggen af Jorden bedække dens blanke Side for en stor Deel, saa at den naar Midnatstimen slog vilde være fuldkommen dækket. Rundt om Kredsen slagrede der Ugler og fløi der Ratteravnene og hæslege Flagermus. Caspar stak sin Hirschfænger i et Dødningshoved der stod i Midten af Kredsen og raabte tre Gange: "Samiel! Samiel! Samiel!"

Bed det sidste Raab paa den onde Aand, hørtes en underjordisk Torden, Lyn soer gjennem Luften og fløvede et Træ, der stod tæt ved Kredsen. Samiel, en kjæmpehøi Skikkelse i en ildrød Kjortel, en stor sort Hat med en Hanesjer paa Hovedet, fremtraadte pludselig af Krattet: „Hvad vil Du? Her er jeg.“

„Du veed, vor Pagt er endt imorgen Nat; de fire Aar, Du har skjænket mig ere da omme,“ sagde Caspar rystende og bævende til Samiel. „Vil Du give mig fire paany?“

„Nei!“ var Samiels korte Svar.

„Seg vil ikke have dem for Intet,“ svarede Caspar. „Seg vil blot have en Anden, jeg hader som Døden, skal følge mig til dit Rige til den Tid.“

„Godt,“ svarede Samiel, „taler Du Sandhed og bevæger Du ham til at gaae i Pagt med mig, giver jeg Dig fire nye Aar,“ og med disse Ord forsvandt han.

Nu slog Klokken 12 Slag i et fjerntliggende Kirketaarn og Caspar hørte Skridt nærme sig, det var Max.

„Træd hurtigt ind i Kredsen her, thi saa formaae de onde Magter Intet over Dig.“ Bleg og forvirret fulgte Max hans Opfordring. „Tal intet Ord,“ hvistede han til ham, „thi da forstyrres Du Trolddommen.“

Caspar tændte nu en Kulild, satte en Skaal over Ilden og begyndte at nævne, hvad han kom i den. Bly og stødt Glas af et Kirkevindue, Dvisselv, 3 Rugler, som har truffet, det høire Die af en Bibe, det venstre af en Snog.

Nu begyndte han da at støbe Kuglerne, og da han kastede en ud af Formen, raabte han:

"Een."

"Een!" gjentog en usynlig Stemme, og nu begyndte der en uhyggelig Larm i Skoven, og Himlen formørkedes aldeles.

"To!" lød nu fra Caspers Mund.

"To!" gjentog Stemmen og Jordenskrald hørtes i det Fjerne.

"Tre!" sagde nu Caspar, og rundt om Krefsen slagrede Ugler og Ravn, og vilde Dyr hylede; Lynet slog ned og antændte et Træ, saa det stod i lys Lue.

"Tre!" gjentog atter Stemmen.

"Fire!" raabte nu Caspar med en bævende Stemme, thi Samiels Skikkelse viste sig mellem Træerne.

"Fire!" lød Echoet.

"Fem!" En frygtelig Larm hørtes i Luften, Raab af Bøgere, Hornskrald, Hundeglam! Det var den vilde Jagt, der drog over deres Hoveder.

"Fem!" gjentog Stemmen, der kom fra Samiel, og Max havde fareet ud af Krefsen ved Synet af den ildrøde Mand, naar Caspar ikke havde holdt ham tilbage, og hvisket til ham, at han vilde tilhøre de onde Magter, hvis han traadte udenfor Krefsen.

Blaa Flammer stege op af Jorden i Nærheden af Samiel.

"Sex!" raabte Caspar bævende af Rædsel, thi spøgelseagtige Væsner og Beenrade svingedes sig truende omkring Krefsen.

„Sex!“ lød det huult og Echoet gjentog det flere Gange.

„Sjy!“ raabte nu Caspar, idet han smed Formen hen. „Hjælp nu, Samiel!“

Max stod ubevægelig og stirrede paa Samiel. Caspar stødte voldsomt til ham. „Kald paa Samiel, Max, ellers er vor hele Møje spildt.“

Næsten ubevidst raabte Max: „Samiel!“

„Her er jeg!“ svarede han og traadte tæt hen til Kredsen. „Hvad vil Du?“

Max formaaede af Rædsel ikke at tale, men Caspar tog Ordet:

„Giv os sjy Troldfugler!“

„Ja!“ lød Svaret: „Sex rækker, Sjy gjækker!“ og med disse Ord forsvandt han.

Ved Synet af den onde Aand, var Max kommen i en saadan Sindsbevægelse, at han ikke hørte Aandens sidste Ord.

Ligesom Samiel forsvandt, ophørte Uveiret, Maaneformørkelsen var forbi, og Maanen kastede sine Straaler ned over Ulvedalen.

„Lad os gaa,“ sagde Caspar, „jeg deler Ruglerne broderligt med Dig. Der har Du fire, jeg beholder de tre. Du har jo din Bøsse med Dig, seer Du Ravnens der langt henne; prøv nu dine Rugler.“

Max lagde an med Bøssen, men han rørte neppe ved Laasen, før Skudet gik af og Ravnens faldt til Jorden.

„Seer Du, Max, det var et Mesterstud, Ruglerne feile aldrig.“

Om Morgenens tidlig ankom Fyrsten med sit

Jagtfølge til Førsterens Huus, og Max blev presenteret for ham som den Skytte, der vilde gjøre Prøvestudet.

„Det vil først finde Sted, naar vi komme tilbage fra Jagten!“ sagde Fyrsten, „men den unge Mand kan ledsage os, saa kan han jo forinden give os Prøve paa sin Dhygtighed som Skytte.“

Det blev derved. Paa Jagten saae Fyrsten en Ravn sidde paa en høi Gren i en temmelig lang Afstand. Han skød efter den, men traf den ikke. „Lad mig see Eders Færdighed i Skydning,“ sagde han, „kan I træffe Ravnene, saa er I min Mester.“

Saaledes opfordret tog Max Sigte med sin Bøsse, affød den, og Ravnene faldt til Jorden.

„Vi behøve egentlig ikke flere Prøver paa Eders Dhygtighed, men jeg gad dog vide, om I kan træffe den Røvsugl, der flager høit mod Skjerne.“

Hvor nødig Max vilde bortskytte den tredie Kugle, kunde han dog ikke nægte af opfylde Fyrstens Onske, Kaspar kunde jo ogsaa overlade ham sine.

Han sigtede paa Fuglen, fyrede, og Røvsuglen faldt ned for deres Fødder.

„Aldrig har jeg seet et saadant Mesterskud,“ sagde Fyrsten til Førsteren, der var med paa Jagten. „Prøvestudet i Eftermiddag er egentlig unødvendigt, men efter gammel Skik maa det dog finde Sted.“

Efter at Frokosten var endt, begav Fyrsten sig med sit hele Jagtsfølge, Førsteren og Max til en aaben Plads i Skoven, hvor Prøvestudet

skulde gaa for sig. Paa Veien mødte Max Caspar med to døde Krager i Haanden.

"Giv mig to af dine Troldkugler," hvistfede han til ham.

"Jeg har skudt disse to Krager med to af Kuglerne og har kun en tilbage."

"Giv mig den, Caspar, hvis jeg skulde feile med den jeg har!" hvistfede Max til ham.

"Nei!" var Caspars Svar idet han gif ind i Skovens Dykning, hvorfra der snart lød et Skud.

Det var alfsaa den syvende Kugle Max havde tilbage. Da de tre, han havde affhret, alle havde truffet deres Maal, var han dog trøstlig, thi den meente han, vilde træffe ligesaa sikkert.

Paa Pladsen, hvor Prøvestudet skulde finde Sted, sad Førsteren Runo og hans Datter, Max' Elskede, under et Træ, for at være Tilskuere ved Skydningen. Agathe smilede til Max, som nu tog sin Bøsse, og opfordredes af Fyrsten til at skyde en hvid Due, der sad i Toppen af det Træ, hvorunder hans Elskede sad. Max affød Bøssen, et høit Skrig lød, Troldkuglen havde ramt hans Elskede, der laa død paa Jorden. Forfærdet flygtede den ulykkelige Fæger ud i den vide Verden og idet han styrtede bort fra Pladsen lød det i hans Dren:

„Sex rækker,
Syv gjækker!“

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to fading and bleed-through.

